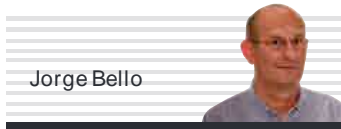

ANATOMIA HUMANA

PER MILLORAR LA SALUT INFANTIL

Jorge Bello

Ben bo trobo que és el nou programa de salut infantil i juvenil per a l'atenció primària de pediatria del conjunt balear.

Es tracta del «Programa de salut infantoadolescent», de juny de 2018, editat per la Conselleria de Salut del Govern balear per tal d'actualitzar l'anterior, que és el «Programa de l'Infant Sa», de 2007.

Aquest nou programa avança en el camí de millorar la salut i prevenir la malaltia dels menors de 15 anys, i ho fa amb prou d'encert. Trobo que el més cert és la voluntat d'adequar-se a la realitat, tant la realitat de la infància d'avui, com la realitat de la pediatria dels ambulatoris.

Són dues realitats que calia assumir amb un esperit pràctic alhora que professional. En aquest sentit, el Programa recolza la labor del metge de pediatria i de la infermera de pediatria, i els dona les bones eines que necessiten per actualitzar la feina de cada dia.

Aquestes bones eines també són necessàries per als pares, perquè pares i mares han de saber-ne més. Cal tenir present que vetllar per la salut infantil i juvenil és abans que res cosa dels pares, i que els professionals són aquí i allí per donar-los un cop de mà quan calgui, per controlar que tot rutlli, per oferir-los experiència o una altra mirada, per ajudar.

El document del Programa està disponible en Internet, en castellà i en català, i inclou una extensa bibliografia per ratificar, rectificar o ampliar el que calgui.

PROGRAMA DE SALUT INFANTOADOLESCENT

És una bona eina, protocols ben útils per saber-ne més, però no substitueixen la necessària consulta

Té una primera part on s'expliquen les característiques i els objectius de l'equip de pediatria, i el contingut de cadascuna de les 12 revisions que es proposen, des dels primers dies fins als 14 anys.

La segona part conté una sèrie de 34 temes rellevants que afecten o poden afectar la vida infantil o juvenil, i que interessin a tothom. El contingut de cada tema es una matèria consensuada per tal d'assolir una veu comuna, un criteri únic, un sentit comú a l'hora de la prevenció, del diagnòstic, de la derivació a l'hospital, de l'orientació que aquests temes cal que tinguin.

Haig de dir, però, que el Programa em

va cridar l'atenció, ara en negatiu, per causa dels revisors del text, i de les fotos.

El Programa anterior, el de 2007, va comptar amb la participació, com a revisors del text, de sis professionals de Menorca: tres pediatres i tres infermeres de pediatria, totes de sexe femení i totes de l'ambulatori de Dalt Sant Joan, a Maó.

En canvi, al Programa d'ara només hi consta la participació de dos professionals de Menorca, una pediatra (que ja havia participat en l'edició anterior) i una infermera de pediatria, totes dues, un altre cop, de Dalt Sant Joan.

La desena llarga de fotos que il·lustren un tema tant important com és la promoció de la lactància materna, són fotos de mala qualitat, són fotos domèstiques, massa petites, sense cap retoc per millorar-ne l'aspecte.

I les fotos que il·lustren el tema de la detecció precoç de les malalties endocrines i metabòliques són igualment d'aquesta qualitat infima, i són exactament les mateixes fotos que ja publicava l'edició anterior del Programa, onze anys abans.

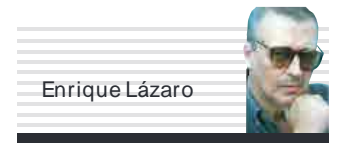
La poca qualitat d'aquestes fotografies importants contrasta amb la bona qualitat de la foto de la consellera que presideix la molt elemental Presentació del Programa. La foto és més gran i està realçada, i resulta evident que ha estat retocada per aconseguir-ne un altre aspecte.

Aquests defectes de forma del Programa en són símptoma, prou que ho sabem. I no fan un altre cosa que ressaltar les virtuts del contingut, que està ben escrit per bons professionals. Serà útil per a tothom.

www.bello.cat / jordibell@gmail.com

TRIBUNA

FÁBULA DE LA AGUJA EN EL PAJAR

Enrique Lázaro

Por mucho que una aguja en un pajar intente hacerse la encontradiza, y trate de llamar la atención con gestos, muecas y señales como si fuese un político o un novelista aspirante a la gloria, nadie la encontrará jamás porque nadie la buscará ahí. Buscar una aguja en un pajar no es que sea difícil, es que es de tontos, ya que todo el mundo sabe que en los pajares no hay agujas. Lo difícil es encontrar una aguja en un alfilerote enorme, del tamaño de una rotonda o una sucursal bancaria (por ejemplo) y rodeada de millares de agujas casi idénticas. Difícil, pero no imposible, mientras que debido a la potencia hipnótica del lenguaje, nadie busca esa aguja en un pajar, ya que le han explicado mil veces que eso no puede ser, y es tontería intentarlo. Porque nunca está ahí. Por supuesto, y de eso versará

A veces sí que hay agujas en los pajares, tratando a la desesperada de hacerse notar

esta fábula, a veces sí que hay agujas en los pajares, tratando a la desesperada de hacerse notar. De ser visibles sin reparar en medios, lo que nos remite a la gran obsesión actual (un drama, queridos niños y niñas) por la visibilidad, ya que numerosos colectivos no se sienten nunca bastante visibles, y cada vez hay más personas con el síndrome de ser una aguja en un pajar (SAP), y convencidas de que por eso no se las tiene en cuenta. Porque nadie las ve y las saca del anonimato, que es como si dijéramos de la miseria y el rechazo social. Nuestra aguja ansiosa por ser vista, naturalmente, no era una aguja; era una influencer, que al no tener ningún seguidor, no influía nada por más que tuitease y retuitease como una posea. Ni agregando fotos suyas muy subidas de tono (que se le veía todo, en fin), lograba llamar la atención y ser vista, por lo que tras denunciar en las redes la discriminación y escasa visibilidad de las influencers en general, acabó desarrollando un SAP de padre y muy señor mío. Con razón, ya que si a algo se parecen las redes sociales es a un pajar de grandes proporciones. Probó a influir en modo analógico, entre familiares y conocidos, pero tampoco funcionó, ya que si Internet es un pajar infinito, la realidad es un baldío. Sin seguidores; ninguno se aventura ahí. Por eso no suele haber agujas en los pajares. Nadie las encuentra y lo pasan muy mal.

¿Descuento de residente?

El Como estudiante universitario en Barcelona, debo reconocer que a veces siento envidia de mis compañeros de piso: ellos pueden volver los fines de semana a su pueblo a ver a sus familias. En cambio, yo tengo que coger un avión cada vez que quiera ver a mis seres queridos en Menorca. Y eso, como podréis imaginar, no me resulta barato.

Este verano recibíamos la gran noticia de que el descuento para residentes en Baleares y Canarias aumentaba hasta el 75 por ciento. Ahora los vuelos son más baratos, pero las aerolíneas han subido los precios para compensar parcialmente este aumento. Entonces, mi pregunta es la siguiente: ¿no sería mejor poner un precio fijo -para residentes,

claro está- como el que pagan mis compañeros de piso cuando cogen el tren para ir a Tàrrega?

VÍCTOR DOMÍNGUEZ SAINZ
□ BARCELONA

Benvolguda Penya Madridista de Ciutadella

Em sembla que no vareu entendre el meu acudit. En cap moment faig crítica del club. Els amics madridistes

que tinc saben que sempre els he felicitat quan han aconseguit un títol.

Com a contribuent sé el que m'ha costat a mi i a vultros els impostos que hem hagut de pagar i que haurem de seguir pagant en el futur pels negocis fallits d'aquest senyor que defenseu.

Era això la crítica.

Penseu que si no és per la diputada de Canàries, encara no s'hauria aplicat el 75 per cent de descompte a les Illes, perquè lo primer eren les autòptistes del Sr. Pérez.

A mi no podeu deixar de vincular-me amb la Penya Barcelonista Ciutadella, que no té res a veure amb la meua opinió; i, en canvi, us sentiu ofesos quan crític del Sr. Pérez que m'hagin fotut impostos per pagar els seus negocis fallits, desvinculant els negocis del Sr. Pérez i el Reial Madrid.

Jo no poso la mà al foc per

cap president del Barça, des de la baixada de pantalons del Laporta a un aeroport o la presó de l'expresident Núñez, que cadascú és faci responsable dels seus actes. No sigui que sortim escaldats.

Fa unes setmanes vaig fer un acudit sobre la exvicepresidenta Santamaria, dient que la posarien a un consell d'administració d'una elèctrica, només m'he equivocat amb lo de l'elèctrica, però a un consell ja la tenim.

Veien les coses que hem vist darrerament i de les persones que comandaven el país que estan a la garjola, jo no em mullaria per ningú, no sigui que en el futur haiguem de dir: «Donde dije digo, digo Diego».

Em sap greu que no us fes gràcia l'acudit, que és l'únic que pretenia.

GUSTAU LIZ
□ CIUTADELLA